

Steve Mosby

Niemand die je hoort

A.W. Bruna Uitgevers B.V., Utrecht

Proloog

‘Uit de weg!’

Roger Ellis hield niet in toen hij op het groepje dronken jongens afstoof. Zijn schouder raakte de voorste en wierp hem tegen zijn vrienden aan. Een van de jongens riep iets, maar Roger was hem al voorbij en probeerde het volgende groepje te ontwijken.

Het was sluitingstijd in de stad en overal liepen mensen. Meisjes in korte jurkjes, rillend van de kou, met de armen om zich heen geklemd en onvast op de benen; opgeschoten jongens die ruzieden met de uitsmijters, of met elkaar, of die bij de taxi's stonden om over de prijs te onderhandelen. De stoepen werden gekleurd door het neonlicht van de clubs en pubs en het doffe gedreun van de muziek binnen werd geaccentueerd door het gelach en de kreten op straat.

Tot een paar minuten geleden had Roger hier ook deel van uitgemaakt. Nu waren de mensen alleen nog obstakels.

Hij rende de hoek om, schoot tussen twee groepjes door en botste met gebogen hoofd tegen een jongen met een wit T-shirt, die achteruit tegen een balustrade viel. Roger bleef staan, versuft, zag een meisje met grote schrikogen...

‘Hé!’

... en toen rende hij weer, ontweek de vrienden van de jongen die van opzij op hem afkwamen, ontweek ook de hand van een uitsmijter die hem probeerde vast te pakken. Bonzende voetstappen achter hem. Maar Roger was veel en veel sneller dan zij, en al gauw werd het geluid van de voetstappen achter hem minder, totdat hij alleen nog de zijne hoorde, zijn schoenzolen die met harde klappen de stoeptegels raakten.

Tien jaar geleden, toen Roger negentien was, was hij een van de beste jonge tienkampers van het land geweest. Hij deed zelf niet meer aan wedstrijden mee, maar hij trainde een groep tieners die dat wel deden. Niemand zou hem inhalen... zeker niet iemand die de hele avond had zitten drinken. Hij ging harder lopen, strekte zijn benen terwijl de huizen langs hem

heen flitsten, hoorde de avondlucht in zijn oren ruisen, tezamen met het bonzen van zijn hart. Op dit uur van de nacht kon je beter gaan rennen dan proberen een taxi te bemachtigen, en áls je er een vond zou het nog een hoop tijd kosten om het centrum uit te komen.

Maar hoe hard Roger ook kon lopen, het was niet snel genoeg. Hij wist niet wat er aan de hand was, maar er klopte iets niet en hij had het akelige gevoel dat hij al te laat was.

Hij rende weer een hoek om, weg van het centrum, kwam terecht in de warboel van splitsingen waar de ringweg de grens van de stad aangaf. Hij werd verblind door koplampen van auto's, hoorde slippende banden, een schetterende claxon. Iemand riep naar hem. Roger sloeg er geen acht op, had alleen oog voor de straat die golvend voor hem lag. Sloeg links af, het industriegebied in. Het voetpad aan het eind was niet helemaal veilig, zeker niet 's nachts, maar het was korter, dus hij nam het toch.

En al die tijd moest hij denken aan iets wat Karli een paar weken geleden had gezegd.

Je praat niet echt meer met mensen wanneer je ze belt.

Het gesprek was eigenlijk over haar gegaan... over zijn ex-vriendin Alison. Roger had gezegd dat hij haar al een tijdje niet had gesproken, om Karli jaloers te maken, om een of andere vage reden die hij zich niet meer kon herinneren. Maar ze was er niet in getrapt en had gezegd: 'Je praat niet echt meer met mensen wanneer je ze belt.' Eerst had Roger gedacht dat ze het over hem had, dat ze kritiek had op zijn manier van doen, maar ze bedoelde het in het algemeen.

'Ze klinken als je vrienden,' had ze uitgelegd. 'Maar ze zijn het niet echt. Wat je hoort is een computer die interpreteert wat je zegt en dan hun stem nadoet.'

Ze had teleurgesteld geklonken, alsof het tot haar was doorgedrongen dat het niet eens meer een echt mens was die tegen je loog of die je liet barsten. Dus misschien was ze er toch in getrapt, en was ze alleen intelligenter dan hij. Maar welke reden ze er ook voor had, Roger had niets meer over Alison gezegd.

Nu hij over het voetpad rende dacht hij weer aan het telefoontje dat hij zonet had gekregen. Het nummer op de display was dat van Alison geweest, van haar vaste toestel thuis, en toen hij had geantwoord had hij een stem gehoord die op de hare leek. Maar ze was het niet. De Alison die hij zich herinnerde had altijd lachend en vol enthousiasme en hoop geklonken; de

stem die uit zijn telefoon kwam, klonk vlak en levenloos. *Help me.* Angst klonk er niet in door. Ze klonk alsof ze in de hoek van een lege kamer zat en de woorden voor zich uit fluisterde om de geesten op een afstand te houden, maar ervan overtuigd dat niemand ter wereld haar nog kon horen.

Help me.

Dan een pauze, met een zacht geruis, als van de wind.

Help me.

Het maakte niet uit wat hij terugzei, ze bleef die twee woorden maar herhalen. Na een paar seconden had hij het gesprek beëindigd en was hij gaan rennen.

Om kwart over drie kwam hij tot stilstand voor Alisons huis, zette zijn handen op zijn knieën en ademde een paar keer diep in en uit.

Net als in de rest van de straat was het donker en stil in haar huis. Het was een rustige woonwijk, iets buiten het centrum. Niemand was hier nog op om deze tijd. Auto's stonden op de onverlichte opritten, gehuld in donkere beschermhoezen voor de nacht, en de huizen erachter waren in diepe slaap, tezamen met hun bewoners. Het enige geluid was het eenzame zoemen van de straatlantaarns. Toen Roger op adem was gekomen, keek hij omhoog en zag hij een mot geruisloos fladderen in het licht van de dichtstbijzijnde lantaarn. Het leek het enige andere levende wezen in een kilometers wijde omtrek.

Hij liep het korte voetpad naar haar huis op, wilde op de deur kloppen maar aarzelde. Opeens was hij niet meer zo zeker van zijn zaak. Nu hij eraan terugsloof kon hij niet meer verklaren welk effect het telefoontje op hem had gehad, afgezien van het feit dat al zijn haartjes overeind waren gaan staan. Het deed hem denken aan die bandopnames in documentaires over geesten, waarin onherkenbaar gekras opeens het gelach van een oude man werd. *Help me*, had ze tegen hem gezegd, maar aan de toon van haar stem te horen was het daar al te laat voor.

Er stak een windje op. De heggen achter hem ritselden.

Roger huiverde. Toen klopte hij aan.

De deur bewoog mee met zijn hand. Hij ging knarsend open en liet een deel van de donkere keuken zien. Roger luisterde.

Hoorde...

Iets.

Roger duwde de deur verder open, deed een stap naar binnen en herkende het geluid. Het was het gezoem van vliegen, tientallen vliegen die op

hem afkwamen en toen de keuken uit vlogen. Hij deed het licht aan en zag waar ze op af waren gekomen. Het was een bende in de keuken. Op het aanrecht stonden borden met etensresten, opgedroogde pastasaus, gebarsten als oude huid, met plukjes witte schimmel erop. Een ander bord stak als de rugvin van een vis omhoog uit de overvolle spoelbak. Er stond water in de spoelbak, met een melkachtig vel erop.

Jezus, die stank...

'Alison?'

Het donkere huis absorbeerde het geluid en gaf niets terug.

Hij liep door naar de woonkamer en ging op zoek naar de lichtschakelaar. Het duister voelde te onheilspellend, alsof er iemand in de hoek stond die naar hem keek. Maar er was niemand. En het was er een stuk schoner dan in de keuken.

Maar het was er ook te koud. Alsof de verwarming al dagen niet aan was geweest.

De houten wenteltrap was in de hoek van de kamer en behoedzaam liep hij die op, met zijn blik op de schemerige overloop op de eerste verdieping gericht. Hij voelde een lichte huivering en herkende dezelfde adrenaline-stoot die hij altijd voor wedstrijden had gehad. Opnieuw was hij ervan overtuigd dat er iets mis was. Alison had hem van hieruit gebeld, maar je kon voelen dat er niemand thuis was wanneer je door een huis heen liep, en dit huis voelde meer dan leeg aan. Het voelde verlaten.

Op de overloop trof de stank hem pas echt. Hij duwde de deur van haar slaapkamer open.

Geschokt staaarde Roger naar het bed, terwijl zijn geest weigerde te accepteren wat zijn ogen zagen. Dit kon niet waar zijn. Het ding op het bed... het leek op Alison, maar dat was onmogelijk, want...

Zijn mobiele telefoon ging over.

Een paar seconden lang reageerde hij niet. Toen haalde hij het toestel uit zijn jaszak en lichtte de display zachtgroen op in de donkere slaapkamer. Ten slotte keek hij ernaar.

ALISON MOBIEL, stond er op de display.

Bevend drukte Roger op het groene knopje, bracht het toestel naar zijn oor en keek weer naar het ding op het bed, waarvan hij diep in zijn hart wist dat het zijn ex-vriendin was. Even hoorde hij alleen geruis.

En toen, met diezelfde vlakke stem, zei Alison: 'Help me.'

1

Zondag 7 augustus

Ik leerde Tori twee jaar geleden kennen, dankzij een goocheltruc. Het was verder een doodgewone avond in Edward's Bar in de stad. Edward's Bar was een van die tenten waar ze geen tapbier maar alleen flesjes, shots en cocktails serveerden, allemaal tegen prijzen die je het gevoel gaven dat je beter ergens anders naartoe had kunnen gaan. Aan de bar was ruimte voor ongeveer vijf mensen, als ze bereid waren zich smal te maken. Als je echt wilde zitten met je drankje, kon je kiezen tussen barkrukken met vrouwenbenen als poten, en de protserige leren zitjes rondom lage salontafels. Tenminste, als je heel vroeg binnen was. Anders moest je staan en proberen geen acht te slaan op het gevoel dat je schoenzolen steeds vaster aan de vloertegels kleefden.

Alles was verkeerd gekozen. Toen hij de bar was begonnen had de eigenaar, die niet Edward maar George heette – wat precies is wat ik bedoel – gehoopt op een clientèle van een wat hoger niveau. De klanten zagen zichzelf graag als chic en trendy, maar als er echt iemand van standing was binnengekomen, zou hij waarschijnlijk beroofd worden in de toiletten, door iemand die naderhand zijn drankje ook nog zou opdrinken.

Maar George hield vol. Een vriend bracht hem in contact met Rob en mij, en George meende dat hij met een paar parttime amateurgoochelaars misschien een vleugje klasse aan zijn tent kon toevoegen. Op zich geen slecht idee. Helaas was het de zoveelste verkeerde keuze, want George kreeg ons. Rob en ik werkten apart van elkaar. Rob had een redelijk goede illusionistenact, terwijl ik het meer van mijn vingervlugheid moest hebben, van trucs van dichtbij, meestal met speelkaarten. We waren niet bijzonder, op geen enkele denkbare manier; het meest positieve wat je over ons kon zeggen was dat we de avond meestal goed begonnen. Tegen sluitingstijd was ik echter zwaarder beschonken dan de klanten en vertelde ik hun geheimen die de Magische Kring opgetrokken wenkbrouwen zou bezorgen, terwijl Rob een of ander meisje in de ogen staarde in een poging haar telefoonnummer te raden.

We verdienden geld voor een biertje. En toen, op een avond, ontmoette ik Tori.

Het geheim om de aandacht van een groep beschonken onbekenden te krijgen, is de leiders eruit pikken en die voor je winnen. Dus zag ik haar niet meteen. Ik had me gericht op haar vrienden, degenen die aan hun tafel de dienst schenen uit te maken.

De meest luidruchtige, een zwarte man die Choc werd genoemd, was klein van stuk, tegen de veertig, en was gekleed in een ongestreken overhemd, een vormloze nette broek en oude witte sportschoenen. Zijn haar en baard waren van dezelfde korte lengte, en op grond van zijn manier van doen en de geur van zijn adem vermoedde ik dat hij al een tijdje aan het drinken was, wellicht al een paar dagen. Cardo, die naast hem zat, was lang en mager, begin twintig, gekleed in een ruimvallend trainingspak en hij droeg op zijn hoofd een honkbalpet die een deel van zijn gezicht aan het oog onttrok. In tegenstelling tot Choc was hij stil en in zichzelf gekeerd, meer geïnteresseerd in zijn mobiele telefoon dan in de mensen om hem heen. Maar toen ik een truc deed, met zichtbare handen, mijn mouwen opgerold, en een muntstuk achter zijn oor vandaan toverde, kwam er een schaapachtige grijns op zijn gezicht, als bij een tiener die even vergeet dat hij cool moet zijn.

Naast deze twee vormde de rest van het gezelschap een vreemd allegaartje. Ik kreeg de indruk dat ze elkaar amper kenden en dat ze, als ze eerlijk waren, eigenlijk liever ergens anders zouden zijn. Maar toen ik nog een paar trucs had gedaan, begon ik de indruk te krijgen dat de lijm tussen dit gezelschap werd gevormd door het meisje dat in de hoek zat.

Ik ging op de armleuning van de bank tegenover haar zitten.

‘Hallo. Hoe heet je?’

‘Tori.’

‘Leuk om kennis met je te maken, Tori. Ik ben Dave.’

Ze was klein van stuk en maakte een zelfstandige indruk, had haar lange bruine haar in een paardenstaart en droeg een dun, lichtblauw shirt. De twee bovenste knoopjes waren los en om haar hals droeg ze een kettinkje met een zilveren kruisje dat, zou ik later horen, van haar zus geweest was, die vier jaar daarvoor was overleden. Ze had een aantrekkelijk gezicht zonder echt mooi te zijn, maar er was iets anders wat mijn aandacht trok zodra ik tegenover haar was gaan zitten. Tijdens het eerste deel van mijn act was ze heel stil geweest, zat ze rustig achterovergeleund op de bank, met een

glimlach om haar mond alsof ze het genoeg vond om van een afstand van de avond te genieten, geheel op haar gemak met haar eigen gedachten.

Ik wist het toen nog niet, maar dit bleek voor Tori ook echt zo te zijn. De meeste mensen van halverwege de twintig hebben al het nodige te verduren gehad en zijn daardoor harder geworden. Ze vertrouwen anderen niet meer en leggen het beschermende schild dat ze hebben gevormd niet gemakkelijk meer af. Tori was niet zo; ze liet zichzelf zien zoals ze was, zonder welke reserve ook. Dat zie je zelden.

‘Oké,’ zei ik. ‘Zeg maar wanneer ik moet stoppen.’

Ik hield haar een spel kaarten voor, met de ruggen naar boven, en haalde langzaam mijn duim erlangs.

‘Stop.’

Ik stopte, net voor het midden van de stapel. Ik splitste die in tweeën, keek de andere kant op en liet iedereen de kaart zien.

‘Dit is de kaart die je hebt gekozen. Ik heb geen idee welke het is, maar onthoud hem goed.’

‘Oké.’

Ik legde de twee stapeltjes weer op elkaar en gaf het spel aan haar.

‘Bekijk nu de kaarten en controleer of het allemaal verschillende zijn, dat je weet dat ik de zaak niet oplicht.’

Ik keek toe terwijl ze een waaier van het spel maakte en het bekeek. Ze had mooie handen, die heel precieze bewegingen maakten.

‘Goed zo. Nu denk je misschien dat ik weet waar de kaart in het spel zit. Dus vraag ik je het goed te schudden, zo lang je wilt.’

Ze deed het, heel methodisch en zonder haast.

Daarna liet ik haar nog een paar dingen doen. Toen dat gebeurd was, waren de kaarten geschud, gecoupeerd en terug in het doosje gedaan, en had zij een lichtelijk verbaasde man, die op enige afstand stond toe te kijken, uitgekozen om het doosje voor ons te bewaren.

Ik draaide me om en keek haar in de ogen.

‘Oké. Ik kan hem nu niet zien, hij zegt niets tegen me en geeft me geen aanwijzingen. Mee eens?’

‘Ja.’

We bogen ons een stukje naar elkaar toe en zij keek me recht aan, met een lachende, onbevreesde blik. Ik had al gezien dat ze een knap gezicht had, maar haar ogen – groot en bruin – waren echt prachtig. Even vergat ik bijna waar ik mee bezig was.

‘Goed.’ Ik ademde diep in, deed alsof ik me concentreerde en draaide mijn hoofd iets opzij. ‘Meneer? Mag ik u iets vragen? Rookt u?’

‘Eh... ja.’

Ik knikte kort, alsof dit belangrijk was. ‘Dat dacht ik al. Tori, zou je me een plezier willen doen en onder de asbak kijken, alsjeblieft?’

Ze pakte de asbak op en zag een kaart liggen, met de rug naar boven.

‘Is dit de kaart die je hebt uitgekozen?’

Ze pakte hem op, een beetje onhandig, maar toen ze hem had omgedraaid kwam er een brede glimlach om haar mond.

‘Ja.’ Ze keek naar de man die het doosje met het spel in zijn hand hield, daarna weer naar mij, en het voelde alsof mijn hart een sprongetje maakte. Eén keer. ‘Tjonge, ik ben onder de indruk,’ zei ze.

Ik glimlachte en stond op. ‘Dank je.’

Het gezelschap, had ik gezien, bestond uit drie stellen, als je Choc en Cardo niet meetelde, en zij. Daarom had ik voor die specifieke kaart gekozen; een verleidingstrucje waar Rob bij zwoer... en soms over opschepte. Ik was niet zo goed in de gladde openingszinnen als hij, maar Tori had iets waardoor ik dacht: waarom niet?

‘Harten twee. Weet je wat dat betekent? Dat je hier vanavond mogelijk de man van je dromen ontmoet.’ Welk effect Rob hier ook mee bereikte, het klonk een stuk minder overtuigend uit mijn mond. ‘Hoe dan ook, bedankt voor jullie aandacht en nog veel plezier vanavond.’ Ik knikte iedereen toe. ‘Jullie allemaal.’

Ik kreeg een applausje, waarbij Choc zijn handen hard tegen elkaar sloeg, alsmear weer, en het weinig had gescheeld of hij was in wolvengehuil uitgebarsten, maar ik nam het allemaal dankbaar in ontvangst voordat ik doorliep naar de volgende tafel. En later op de avond, toen mijn werk erop zat en ik een paar biertjes had gedronken, ging ik weer voorzichtig naar haar toe.

Op dit punt aangekomen zou ik graag zeggen dat het allemaal perfect was. Maar dat was het niet. Algauw bleek dat Tori en ik heel weinig gemeen hadden. Ze dronk bijvoorbeeld niet; ik wel. Haar cd-collectie bestond voornamelijk uit vrouwen die heel zacht op een akoestische gitaar of een piano speelden. Ik hield van het ruigere werk, maar durfde dat nooit op te zetten omdat ik bang was dat het haar pijn zou doen. Op tv keek ik het liefst naar rommel, terwijl zij een hoop wist van onbekende buitenlandse

filmhuisfilms en daar altijd naar wilde kijken. Ze was buitengewoon belezen, had Engels gestudeerd en had boekenplanken vol poëzie en echte literatuur, waarover ze ook kon discussiëren. Zolang we samen waren, betrapte ik mezelf erop dat ik me altijd inhield in een poging ons bij elkaar te houden, en dat soort relaties duurt nooit lang.

De onze duurde tweeënhalve maand. Het merendeel daarvan voelde ik me heel onwennig ten opzichte van mezelf en wist ik dat voor haar hetzelfde gold. We mochten elkaar heel graag, maar om de een of andere reden was dat niet genoeg. Een happy end was voor ons niet weggelegd. Maar we konden er ten minste op een normale manier een eind aan maken. Op de avond dat we dat deden waren we bij haar thuis en lagen we op bed, allebei op de rug, met onze armen tegen elkaar aan. We wisten allebei dat het afgelopen was.

‘Dit is waarschijnlijk het moment waarop we er een punt achter zetten, hè?’ zei Tori.

Ik dwong mezelf haar niet tegen te spreken. Iets zei me dat ik dit niet moest verpesten zoals ik in het verleden al zoveel dingen had verpest.

‘Ja, ik denk het,’ zei ik. ‘Niet dat ik het graag wil.’

‘Ik ook niet. Het spijt me dat het niet heeft gewerkt. Echt waar.’

‘Kunnen we vrienden blijven?’

‘Natuurlijk.’ Ze draaide zich om, naar me toe, en ik deed hetzelfde. We kropen tegen elkaar aan, ze glimlachte en streelde mijn gezicht. ‘Altijd.’

Ik keek haar aan en hoewel ik wist dat we het juiste deden, voelde ik me verdrietiger dan ooit tevoren. Ik had nooit een relatie gehad die op deze manier was geëindigd. Er was altijd sprake geweest van bedrog, of geschreeuw, of groeiende onverschilligheid, maar met Tori voelde ik geen van die dingen. Wat er ook tussen ons was wat werkte of juist niet, ze had iets waardoor ik meer om haar gaf dan om wie ook, en ik wilde dat ze een rol in mijn leven zou blijven spelen.

‘Als je me ooit nodig hebt,’ zei ik, ‘zal ik er voor je zijn. Het maakt niet uit waarvoor.’

Ze glimlachte weer naar me. ‘En ik voor jou.’

En toen, wat misschien niet zo slim was, vrijden we voor het laatst met elkaar. Het voelde anders dan de keren daarvoor. Er was een emotionele band die de vorige keren had ontbroken, misschien omdat we elkaar nu hadden toegegeven dat we niet meer dan vrienden konden zijn, wat in ieder geval iets was wat we níét hoefden te veinzen.

In de tijd die daarop volgde bewoog Tori zich langzaam maar zeker naar de achtergrond van mijn bestaan, maar ze was nooit ver uit mijn gedachten en ik gaf nog steeds evenveel om haar. Wat moet je anders? Als iemand belangrijk voor je is, ben je bereid moeite voor die persoon te doen. Dus was ik nooit vergeten wat ik die avond tegen haar had gezegd: als ze me ooit nodig had, dan zou ik er zijn. Het maakte niet uit waarvoor. En twee jaar later ontdekte ik wat dat precies betekende.

Het gebeurt zelden dat je weet dat je de beroerdste dag van je leven meemaakt, maar dit was de mijne. Op dat moment wist ik dat het waar was, maar ik wist niet hoeveel slechter het daarna nog zou worden. Later zou blijken dat het de dag was waarop alles begon in te storten.

Ik werd om acht uur wakker en was om vijf over acht op. Zo ging het bij mij meestal, mijn hele leven al, dat mijn lichaam geprogrammeerd leek om de kaars aan één uiteinde te branden, ongeacht wat het andere uiteinde wilde.

Op die dag brandde het andere uiteinde echter ook, maar niet omdat ik daarvoor had gekozen. Ik had de hele nacht liggen nadenken. Een verkenningstocht door mijn geest, en elke keer wanneer ik begon weg te zakken, koos die dat moment uit om me te laten zien wat hij had ontdekt. Dingen over Emma vooral. Niet dat ik er iets aan had, maar hij bleef al die shit opgraven, zette goede en slechte herinneringen op hun kop en blies het stof eraf in de hoop dat een ervan van goud zou blijken te zijn.

Emma was het afgelopen jaar mijn vriendin geweest. Ik had haar niet dankzij het goochelen leren kennen maar op het internet, en in het begin ging alles zo goed dat ze al na tweeënhalve maand was ingetrokken in mijn kleine huurflat. We hielden van dezelfde muziek, dezelfde films en dezelfde boeken. Een tijdje ging het echt geweldig. Waar mijn onderbewustzijn naar op zoek was geweest was dat ene moment waarop 'geweldig' in 'oké' veranderde, en 'oké' in 'laat maar'. Misschien was het nu op zoek naar het moment dat alles opeens in 'wat een ramp' was veranderd, maar dat was waarschijnlijk de afgelopen maandag al gebeurd, toen Emma me vertelde dat het uit was tussen ons en dat ze ging verhuizen. Later vandaag zou ze langskomen om haar laatste dozen met spullen op te halen. De jury was nog in beraad over hoe dat zou voelen.

Ondertussen had ik werk te doen.

Ik dronk een kop koffie, at wat toast, schonk nog een kop koffie in en nam die mee naar mijn werkkamer. Volgens de leugens van de make-laar de 'tweede slaapkamer', maar in werkelijkheid een logeerkamertje net groot genoeg voor een paar boekenkasten langs de ene muur en een bureau in de hoek. Net als in de rest van de flat paste er niets bij elkaar. Ik woonde hier nu bijna drie jaar, maar als ik meubels kocht, deed ik dat meer in een opwelling dan echt gepland. Als ik bijvoorbeeld ruimte op de boekenplanken te kort kwam, kocht ik eerst een boekenkast en ging ik daarna pas op zoek naar een plek waar ik hem kon neerzetten.

Ik ging in mijn leren directiestoel zitten – het prijskaartje hing er nog aan – startte de computer op en dacht aan wat de dag me te bieden had.

Wat werk betreft moest ik een artikel voor *Sceptici Anonymus* schrijven. Dat was het maandblad dat Rob en ik uitgaven. We schreven recensies van goochelacts, maar in hoofdzaak hielden we ons bezig met het ontmantelen van allerlei newagezaken: geesten, helderzienden, ufo's, alternatieve therapieën, kristallen... als iemand het woord 'energie' gebruikte zonder met keiharde bewijzen te komen, doken wij erbovenop. Het stuk dat ik die dag moest schrijven ging over astrologie, maar dat was gesneden koek voor me... een paar bladzijden die ik in mijn slaap had kunnen schrijven, als ik tenminste had kunnen slapen.

Twintig minuten later, toen ik halverwege het artikel was, ging mijn mobiele telefoon en bewoog die trillend over mijn bureaublad. Ik stopte met typen en mijn handen bleven boven het toetsenbord hangen.

ONBEKEND NUMMER.

Ik nam het gesprek aan. 'Hallo?'

'Dave!' Ik herkende Tori's stem, en die klonk meteen al niet goed. 'Leuk om je weer eens te spreken.'

'Ja, ik jou ook. Sorry... het is lang geleden, hè?'

Ik besepte dat ik haar al vier of vijf maanden niet echt had gesproken, en e-mails of sms'jes hadden we elkaar ook nauwelijks gestuurd. Dat kwam vooral door de aflopende situatie met Emma, die het nooit leuk had gevonden dat ik nog bevriend was met een van mijn exen uit betere tijden. Dus had ik de problemen niet erger willen maken dan ze al waren. Maar zoals de zaken waren gelopen, leek dat geen aanvaardbaar excuus en voelde ik me een beetje schuldig dat ik Tori niets had laten horen.

'Hoe gaat het met je?'

‘Niet zo goed. Maar ik heb vanochtend in de zon gezeten, dat was wel prettig. Er liggen overal bladeren.’

De alarmbellen begonnen harder te rinkelen.

‘Waar ben je?’

‘In Staunton. Al een paar dagen. Ik ben hier opgenomen.’

‘Wat is er gebeurd?’

‘Het was Eddie.’

Zonder na te denken pakte ik een muntje van het bureaublad en begon ermee te spelen. Het was een behendigheidsoefening, die ik deed om mijn vingers soepel te houden. Ik gebruikte mijn middelvinger om het muntje langs mijn duim omlaag te laten glijden, hield het daar even vast, liet het tussen mijn gebogen vingers vallen en begon weer opnieuw. Spelen met muntjes was iets wat ik altijd deed om mijn handen bezig te houden. Om mezelf te kalmeren.

‘Vertel op.’

Dat deed ze. Tori’s laatste vriend, Eddie Berries, was een mager mannetje met lang bruin haar. Hij deed iets in de muziek, maar een baan zoeken totdat hij werd ontdekt vond hij beneden zijn stand. Hij gebruikte drugs, was onberekenbaar en scheen om de een of andere onbekende reden te denken dat hij heel belangrijk was... het soort vage, artistieke type dat vindt dat de samenleving hem een bestaan schuldig is en vervolgens iedereen achter zijn rug uitlacht. Maar Tori was altijd gek geweest op ‘artistieke’ mannen. Daar had ze een zwak voor.

Als het alleen dat was geweest, had ik mijn afkeer van hem misschien kunnen afdoen als jaloezie, maar Eddie had iets wat me vanaf het eerste begin niet lekker had gezeten. Ik had hem maar een paar keer ontmoet en had niet de vinger kunnen leggen op wat het precies was, maar het was begonnen toen hij heel bezitterig zijn arm om haar heen had geslagen, alsof ze iemand was waar alleen hij recht op had. Op dat moment had ik gedacht dat hij niet de juiste man voor haar was. Ze deed te veel haar best om hem te behagen, en hij wekte de indruk dat hij dat wel leuk vond.

Maar hij scheen haar gelukkig te maken. Natuurlijk wist ik toen niet wat ze me nu vertelde: dat Eddie al een tijdje zijn grip op de werkelijkheid kwijt was. Zijn drugsgebruik was toegenomen en hij was verder afgetakeld, was steeds labielier geworden en had zich meer en meer macht over haar leven toegeëigend. Tori slikte medicijnen, dagelijks, maar Eddie – in zijn wijsheid – had besloten dat dat niet goed voor haar was. Het was een

teken van zwakte, had hij gezegd, om op pillen te vertrouwen, en uiteindelijk had hij haar zover gekregen de lithium af te zweren en de strijd met haar ziekte op natuurlijke wijze aan te gaan. Sindsdien hadden ze vaker ruzie gehad en had hij haar geïntimideerd. Eddie haalde haar steeds verder naar beneden, bleef haar vertellen wat er allemaal aan haar mankeerde en dat ze op geen enkele manier aan hem kon tippen. Dat ze heel veel geluk met hem had gehad. Met als resultaat dat Tori's zelfbeeld heen en weer werd gemept, als een muis tussen de klauwen van een kat, en ze depressief was geworden.

Hun leven samen had afgelopen woensdag een kruispunt bereikt, toen Eddie al zijn zelfbeheersing had verloren en haar had afgetuigd. Ze was naar het ziekenhuis gebracht en had daar een nachtje moeten blijven. De volgende dag was ze voor haar eigen veiligheid naar Staunton overgebracht en daar opgenomen.

Ondanks een enkele hapering kwam het verhaal er simpel en direct uit. Tegen de tijd dat ze uitgepraat was, zat ik nog steeds met het muntje te spelen en voelde mijn gezicht of het van ijzer was.

‘Hoe ben je eraan toe?’ vroeg ik. ‘Lichamelijk, bedoel ik.’

‘Mijn gezicht is bont en blauw.’ Ze lachte. Ik niet.

‘En de politie?’

‘Ze zijn naar hem op zoek. Hij is op de vlucht.’

Ik legde het muntje neer. ‘Hoe lang denk je daar te moeten blijven?’

‘Dat weet ik niet. Tot ze zeggen dat ik weg mag. Minstens een week.’

‘O.’

‘Maar ik mag bezoek hebben. Kom je een keer langs? Het is hier zo saai.’

Mijn monitor was op de schermbeveiliging gesprongen. Het half voltooid artikel was maar één toetsaanslag van me vandaan, maar zoveel tijd had ik er niet voor nodig. Afgezien daarvan moest ik aan Emma denken. Maar die had de sleutel nog, en misschien zou het voor ons allebei gemakkelijker zijn als ik er niet was wanneer ze haar spullen kwam halen. Want de kans was groot dat ik een of andere zinloze poging zou doen om te voorkomen dat ze wegging... het relationele equivalent van jezelf op een doodskist werpen.

‘Hoe laat?’ vroeg ik.

‘Tussen twee en vijf. Je hoeft niet de hele tijd te blijven. Maar het zou... leuk zijn om iemand te zien.’

‘Oké. Ik kom.’

‘Dat is geweldig! Dankjewel.’

Ik probeerde te glimlachen. ‘Graag gedaan.’

‘Je bent een echte vriend, Dave. Ik meen het.’

Ik wou dat het waar was. Zo’n goede vriend voelde ik me niet.

‘Ik moet even iets afmaken,’ zei ik. ‘Ik zie je straks.’